

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.

Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Sin, glej tvoja Mati!

EZUSOVA
Mati Mari-
ja je morala
le prekmalu
občutiti vso
težo prero-
k o v a n j a
starčeka Si-
meona: "Ta
je postavl-
jen v zna-
menje, ka-
teremu se
bo naspro-
tovalo!"

1) Ko je zvedel kralj Herod po treh modrih, da je rojen nov kralj Judovski, katerega zvezdo so videli na vshodu in so se mu prišli po-

klonit, se je zelo prestrašil. Vedel je dobro, da ga židovsko ljudstvo sovraži. Bati se je začel radi tega za svoj tron. Zato je bil hitro sklep storjen: ta novorojeni kralj mora umreti!

Hinavsko je sicer naročil trem modrim naj gredo in poiščejo tega novorojenega kralja ter naj mu pridejo povedat, kje bi ga tudi on mogočel najti, da ga bo šel tudi on molit in se mu poklonit. Toda božje oko je čulo nad detetom in trije modri so dobili naročilo od zgoraj, naj se ne vračajo v Jeruzalem, temveč naj gredo po drugi poti nazaj v svojo domovino, kar so tudi storili.

Ko je pa videl Herod, da čaka zastonj, da modrih ni več nazaj, da bo

ostalo zanj tajno, kje je ta novorojeni kralj, se je silno razjezil. Kaj sedaj? Kako naj uniči tega kralja? Njegova krutost ni dolgo izbirala sredstev. V Betlehemu mora biti rojen ta kralj, to je gotovo. Da ni dolgo tega, kar je bil rojen, je tudi gotovo. Toraj treba kar vse dečke pomoriti, eden bo že mej njimi ta kralj. In odposlal je svoje vojake tja z ukazom, naj pomore vse novorojenčke možkega spola, ki še niso dve leti stari.

Toda Herod se je zmotil v svojem naklepu. Angel Gospodov se je prikazal sv. Jožefu v spanju in mu ukazal: "Vstani vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt, kajti kralj Herod gre, da bi umoril dete!"

Trda zapoved! V daljno tujino naj gre? V Egipt? Toda, dobil je ukaz in izvršiti ga mora.

Vendar zanjga bi ta pot še ne bila tako težka in nevarna. Toda kaj bo z mladeniško Materjo in detetom?

O kako je moralo zaboleti v strahu in boli srce božje matere! Kako je zatrepetalo v strahu za detetom? Kaj, že takoj sedaj naj se začne trpljenje, preganjanje? Komaj so utihnili slavospevi angelov in že treba bežati. To njeno ljubo detice, Zveličar sveta, komaj rojeno, pa naj že beži in sicer beži v tako daljavo? v tolike nevarnosti? Kako bo na poti? Ali ne preži sto in sto nevarnosti nanj?

In v daljnem Egiptu, kako bo tam? Saj vendar ne pozna nikogar? Ne pozna ne jezika, ne dežele, ne razmer, nič! Kako se bojo preživele?

Kako trdo in težko je bilo v resnici to naročilo! Zakaj bi se ne umaknila kam bližje in se tu skrila pred Herodom?

Vendar, ves strah, vsi ti pomisleki so takoj zopet izginili. Videla je samo nevarnost, v kateri je njeno dete, in vse, vse je pripravljena storiti, vse žrtvovati, vse pretrpeti, samo da reši svoje dete! Nobena pot ni tako dolgo, nobena težava tako velika, nobena žrtev pretežka, da bi je ne sprejela, samo da se reši dete! Zanj vse! Rešiti ga mora, naj jo stane kolikor hoče!

In junaška materina ljubezen se je pojavila, tista junaška materina ljubezen, ki je pripravljena za svoje dete žrtvovati vse, da, celo samo sebe, svojo kri in svoje življenje.

S krvavečim sreem, vendar s zaupanjem na božjo previdnost odhiti sveta družinica v temno noč na daljno pot proti Egiptu.

O, kako težka je morala biti v resnici ta dolga cesta! Prepotovati daljavo nad 300 milj ni bila malenkost zlasti za one čase. Trpljenje in britkosti tega pota, kdo ga naj razume!

Mati, ki si potovala s svojim detetom iz domovine sem v Ameriko, ali se še spominjaš, koliko si na tem potovanju prestala? Pa si se vozila v železnicah, na parniku. In vendar te še danes srce zaboli, ko se samo spomniš na težave in britkosti teh dni tvojega potovanja.

Toda misli si, da bi morala potovati kakor Marija na oslu, deloma peš, po puščavah, v vedni nevarnosti pred roparji, pred divjimi zvermi, večkrat v pomanjkanju in žeji,

kako bi bilo to tvoje potovanje še le težko.

In zdaj si misli božjo mater z detetom na takem težkem potovanju!

In potem življenje v Egiptu. Ko sta prišla tja, poznala nista nikogar. Vse je bilo tuje, tuja zemlja, tuj narod, tuj jezik, tuje navade, tuje vse.

Koliko grenkih ur pomanjkanja in revčine je bilo prestanih tukaj, kdo to ve! Koliko grenkih solza se je potočilo iz objokanih oči nebeške matere, kdo naj jih sešteje!

Da, v resnici, to žalost nebeške matere, more vsaj malo pojmiti le materino srce samo, ki je vsaj malo tega skusilo samo.

In vendar je nebeška mati vse to z veseljem in z junaško dušo prestala, vsaj se je šlo za rešitev deteta, za rešitev Odrešenika človeškemu rodu.

2) Krščanska mati, kako krasen zgled imaš tukaj za tvoje življenje! Tudi tebi je božja previdnost zaupala najdražji zaklad, katerega je imela, neumrjočo, nedolžno in angelsko čisto dušo tvojega deteta. Sam Sin božji je prišel na svet in trpel in umrl za zveličanje te nedolžne duše. In ta dragoceni biser, odkupljen s krvjo samega Sinu Božjega, si dobila v varstvo ti, da

ga izrediš in vzgojiš in mu pokažeš cesto k Bogu nazaj, od koder si ga dobila.

Toda kakor detetu Jezusu, tako preti pogosto nevarnost tudi tvojemu detetu. Vse polno Herodov je, ki mu od zgodnje mladosti do smrti prete, da ga uničijo za Boga in ga naredo časnó in večno nesrečnega. Zlasti velike nevarnosti pa mu prete v prvih nedolžnih letih. Komaj je detece odrastlo tretje ali četrto leto, že se pojavlja Herod, strasti srca, ki ga hočejo učiniti. Ali ne vidiš, kako se trmasto in uporno vrže na tla, ako se kaj ne zgodi po volji, kako bije z nogami ob tla, kako kriči, samo da bi ga ti ne naučila ubogati in poslušati ukazov predstojnikov? Napuh je ta Herod. Mati ne vstraši se nobenega truda, naj se ti ne smili dete, da bi ga ne rešila in s kaznijo ne naučila ubogati.

Ko je starejši in se začne zavedati, koliko nevarnosti mu tedaj preti. Slaba tovaršija pokvarjenih otrok, s katerimi pride v dotiko, morda slaba tovaršija starejših že pokvarjenih tvojih sinov preži nanj, da mu zastupi malo srčice in ga pokvari za vsa mlada leta, za celo življenje!

(Dalje.)

SMRT ROPARJA.

O ranjkem župniku Antonu Namre, doma iz Loža pri Rakeku se pripoveduje sledeči dogodek:

Neki večer nekako o pol najstih nekdo močno potrka na župniška vrata. Gospod je bil že postelji. Ko potrka drugič vstane in gre gledat, kdo da je.

— Gospod župnik, prosim hitro k bolniku, ki je zelo pri koncu življenja, vendar bi se rad pred smrtjo spravil še s svojim Bogom.

— Kdo pa ste?

— To je postranska stvar. Povem Vam samo, da vas ubog bolnik srčno želi, da bi si umiril svojo vest.

— Kje pa je bolnik?

Prislec mu pove neko bajto, skoraj poldrugo uro hođa daleč v gozdu.

— Gospod, prosim, hitite, ako ga hočete še najti pri življenju. Zgubljena ovčica je to.

Gospod je hotel poklicati vsaj cerkvenika, da bi šel z njim. Toda tujec ne pusti, češ, "ako ne greste sami, potem Vas nočemo."

Gospodu se je vse jako sumljivo zdelo, vendar ga je skrbelo ubogo stiskano srce, ki potrebuje njegove pomoči za zadnjo uro. Pogumen in nevstrašen, kakor je bil, hiti v cerkev, vzame Najsvetejše, tujeu da svetilko in zvonček in odhitela sta v temno noč.

Po dolgem, dolgem potu, prideta že precej daleč v gozde, ko zagledata malo lučko, ki je svetila iz gozdne barake. V baraki je bilo kakih 10 mož, divjih obrazov, katere so imeli nalašč namazane s črnimi sajami, da bi jih gospod ne spoznal. Na slami v kotu je ležal možak, v najlepših letih, vendar v strašnih bolečinah. Glasno je stokal, in hropel, da je gospod takoj vedel, da ne bo več dolgo.

Gospod je takoj spoznal vso stvar. Vedel je, da se klati po teh gozdnih tolpa roparjev, ki so bili strah in groza cele okolice. Tu je on sedaj mej njimi. Groza ga je spreletela, ko je gledal te črne obraze, sam sredi mej njimi, daleč daleč od ljudi.

Roparji se tiho odstranijo, kakor hitro vstopi gospod z Najsvetejšim. Župnik takoj pristopi k bolniku in odpravi vse, kar treba za pomoč in tolažbo umirajočega kristjana. Ko je vse končano, sleče svojo

duhovsko obleko ter se pripravlja za odhod. Mož, ki ga je privedel k bolniku stopi s puško v roki v barako, poklekne k bolniku ter mu nekaj mrmrajoče pove, nakar bolnik odkima in nekaj zamrmra. Predno je duhovnik sploh na kaj mislil, počí puška in ustreljeni bolnik se stegne mrtev na ležišču. Smrtno blede ubogi duhovnik zatrepeta v strahu, kaj bo sedaj. Toda tujec vstane, se obrne k duhovniku, mu pomigne naj gresta in molče sta odišla iz bajte.

— Za božjo voljo, kaj ste pa naredili? Ustrelili ste človeka!

— Kaj za to! Za njega je boljše sedaj. Bog ve, kolike časa bi se še mučil. Streči mu nima kdo. Mi pri njem tudi ne moremo ostati. Tako je bilo edino, da smo ga poslali mirno v večnost.

Duhovnik je bil prepričan, da bo sedaj tudi njega ustrelil, da ne bo mogel izdati njihovega skrivališča in se je v smrtnem strahu že pripravljaj na smrt. Toda ko sta prišla tako daleč, da je gospod znal sam pot domov, zginil je tujec v grmovje in župnik je sam hitel domov.

Ta nesrečni človek, ki je tako globoko padel, da je postal ropar, si je vendar na zadnjo uro tako zaželel duhovnika. Mučila ga je pekoča vest. Tako si bojo najbrže želeli tudi vsi naši "opičarji", ko bo potrkala na vrata njih srea smrt, da bi jim kdo privedel kakega katoliškega duhovnika, ki bi jim pomiril vest in jih pripravil za strašno sodbo, ki jih čaka v večnosti. O, da, takrat pa ne bojo preklinjali farjev, takrat se bojo pa njih umirajoče oči željno ozirali proti vratom, čakajoč tolažnika umirajočih, mašnika, ako se jih bo Bog toliko usmilil, da jim bo dal to milost.

Toda velikokrat se pa zgodi, da Bog takemuz vzame vsako milost in ga pusti nesrečno umreti. Kakoršno življenje, taka smrt!

Mrs. M. A. Hegler.

Satan na delu.

VI. POGLAVJE.

Med prostožidarji!

Po kosilu sta se napotila prijatelja na vrt hotela. V sredi vrta je stala velika kamenita miza a na nje naslonjeni stoli, v znak, da je miza rezervirana. Prijatelj sta se vsedla k mali mizici poleg nje, naročila sta si kave in prižgala smodke.

"Miza sredi vrta je rezervirana, kaj ne?" je prašal Frank natakarja.

"Da, gospod! Vsaki petek popoldne se zbere tu deset članov tukajšne prostožidarske lože. Vsak čas morajo biti tukaj."

"V Grenoble so toraj prostožidarji?" vprašal je Stahlberg.

"Kaj pa da!" je odgovoril natakar skoro začuden nad tem vprašanjem. "Na Francoskem sploh ne vem, če je še kako mesto, kjer bi ne bilo lože."

"Je v vašem mestu dosti članov lože?"

"Morda jih je več, nego se more misliti. Toda število ni nikomur znano razven njim samim. Znano je pa vsakemu, da je prostožidarstvo zelo mogočno. Kar oni zahtevajo, to tudi dosežejo. V zbornici so večinoma sami prostožidarji, ravno tako tudi v ministerstvu. Toda oprostite, gospodje že prihajajo," s temi besedami je zapustil prijatelja.

"To bode lepa prilika za naju, da jih bodeva poslušala na lastne ušesa."

Možje razne starosti so prišli k ogrogli mizi in se nezaupljivo ozirali na prijatelja, ki sta govorila slovensko. Ko so možje slišali tuj jim jezik se niso več ozirali na soseda nego zavzeli si vsak svoj prostor.

"Toraj, Lauret, ti si bil v Chatilleu, in, kakor sem že čul, doživel si zanimive prizore na svojem izletu?" je nagovoril eden izmed družbe tovariša.

"Da, da, — dragi Klement," je odgovoril Lauret, "teh prizorov ne bom pozabil nikoli več."

"Toraj povej nam vendar, kar si delil?" je silil Klement, "saj veš, da nas zanima slišati o uspehih našega delovanja."

Lauret ni dolgo premišljeval, ter zael: "Stal sem z enim bratom naše lože pred stolnico omenjenega mesta. Naenkrat zapazim celo procesijo mladih ljudi, ki so prihajali k cerkvi. Na čelu je bil mladenič, ki je bil, kakor sem pozneje zvedel, vseučiliški dijak. Oblečen je bil v belo srajco, ki mu je segala čez koleno, kakor jih nosijo duhovniki pri mašah. Na glavi je nosil škofovsko kapo, v rokah pa je držal steklenico, napolnjeno z rdečim vinom. Poleg njega je korakal mladenič v rdeči srajci, ki je nosil na naročju blazinic z detetom, ki se je drlo na vse pretege. To dete ni bilo družega kakor automatična igrača, ki je povzročala med mladino polno smeha. Vrata cerkve so bila na stežaj odprta in procesija se je napotila naravnost notri. Jaz sem jim iz radovednosti sledil v hram praznovestva. Procesija se je ustavila pred krstnim kamenom in maskirani škof je posnel smešne obrede, potem pa zakričal: "Veste ljudje božji, zakaj ta otrok tako priči? On ima v sebi devet legionov hudičev in te mu jaz preženem s zakramentom svetega krsta. Krstil ga ne bodem v imenu Očeta in Sina in sv. Duha, ker teh na Francoskem še nismo vedeli, ampak v imenu svobode, denarja in ljubezni. Vidite, jaz mu ne bodem naredil križa na glavi, ampak polkrog." Pri teh besedah je "škof" izlil steklenico rdečega vina na dozdevnega krščenca in dete je prenehalo plakati. Splošen smeh je zavladal med mladino in jaz sem se od sreca nasmejal tej izborni šali."

Obadva poslušalca sta se zgražala nad tem pripovedovanjem, medtem ko se je družba prostožidarjev do solz krohotala pripovedovanju.

"Prava kačja zalega je to," je mrmral Stahlberg, "na Francoskem je res satanstvo očitno kot beli dan."

"Ne razburjej se!" ga je miril Frank, "slišala bova morda še kaj zanimivega."

"Javno zasmehovanje praznoverstva je v naši državi prepotrebno," je pričel razlagati Ganbart. "Komu se mora zahvaliti Francija, da je danes rešena duhovskih spon? Edino našemu delovanju. Naša družba je uvidela že pred stoletji dva pglavitna sovražnika človeške družbe. katoliška šola in redovništvo. Že leta 1864 nam je povedal naš veliki mojster d'Auers: "Največja zapreka pri vzgoji otrok je krščanski nauk." — Duhovniki nam pokazuje vso mladino in nas oropajo s svojim učenjem vse življenje."

"Grand Orient de France je začel radikalni boj proti katoliški šoli in je sklenil to resolucijo: "Naše stremljenje mora biti, da uničimo katoliške šole in odstranimo vsak upliv duhovništva iz šol in le naše družbi se mora tako zahvaliti Francija danes, da smo jo rešili praznoverstva in babjeverstva."

Frank se je ozrl pomembno na svojega prijatelja.

"Druga ovira našega delovanja so bili samostani," je nadaljeval Graubart. "Okolu l. 1854 je v "Gran Orient de France" zaklical Burlanet: "Naša sveta dolžnost in naloga je, da pričnemo boj z vsemi silami proti samostanom in tudi ée treba, da to izvršimo z orožjem. To kačjo zalego moramo uničiti po vsej Francoski. Combes je to delo v resnici tudi dokončal po zaslugi naših — lož."

"To je res!" je pritrdil nekdo izmed bogate družbe. "Po pravici je "Du Nord" loža izjavila pred nekoliko leti, da, smo, mi prostožidarji Boga ubili in spraznili nebesa."

"Da, tako je!" je nadaljeval Granbart. "L. 1903 je rekel na seji Depech. "Zmaga Galilejcev je prišla končno do propada. Dvajset stoletij je trpelo člo-

veštvo pod jarmom praznoverstva. Toda sedaj smo vendar zmagoslavni mi. Rimski cerkev zidana na galilejski podlagi je morala svoje moč odstopiti nam prostožidarjem."

"Jaz sem popolnoma z vami, gospod Granbart!" je pritrdjeval nekdo izmed družbe. "Mi smo ugasnili luč klerikalizma, zmagali Galilejca in spodili Boga iz nebes. To zmago je prorokoval že Lannessan pri banektu prostožidarske lože," "La Clemente Amitie" z besedami: "Mi moramo uničiti našo pogubo in ta ni demokracija, ampak Bog. Le potem bo človeška družba res srečna."

"Ne vem, ali so ti ljudje bolj zlobni, ali neumni," je rekel Frank prijatelju in vstal od mize, in se pridružil prostožidarjem.

"Oprostite, gospodje," je začel kar naravnost, "da vas prosim, da bi mi hoteli stvarno iz znanstvenega stališča razložiti koristi, ki jih ima človeška družba od prostožidarstva."

Vsa družba ob okrogli mizi se, se je presenečena ozrla na Franka. Vsi so se spogledali, od kot ta tujec, ki govori tako čisto Francoščino. Gledali so vsi na starega Saulierja, ki je bil najbrže mojster njih lože.

"Prav veseli me, da se zanimate za naša načela," je odgovoril izmedeno starec. "Ali bi nam blagovolili povedati, kdo ste?"

"Prosim, jaz sem doktor filozofije, in moje ime je Valder Frank iz Slovenije na Avstrijskem."

Stari se je dvignil s stola in ponudil Franku stol med tovariši.

"Naša družba," je pričel stari lisjak, "ni na Francoskem nikaka skrita družba, kakor je to pri vas na Avstrijskem. Naša načela so vsakomur znana in so duša političnega in socialnega vprašanja. Ne boste se toraj čudili, če smo tu v našem krogu tako javno in odkrito govorili o svojem delovanju. Baš iz Avstrije in Nemčije smo mi prostožidarji od filozofov dobili dosti zlatih naukov in drago nam bode, ako tudi vi, gospod filozof, izgovorite svoje mnenje."

"Oprostite, moj dragi! Filozofija ne sega v nikako narodnost in v nikako politiko. Nje sodba sloni edino le na čisti logiki, ki se ne da izpodbiti od nikake stranke, bodisi katerega koli mišljenja."

"Ali ste morda v naši razpravi opazili kaj nelogičnega?"

"Da, in sicer polno nasprotujočih si misli in celo zgodovinskih laži. Vi trdite, da je framasonstvo začelo svoje delovanje na Francoskem l. 1854. Ne, prijatelj: za sto let ste prepozni. Voltair je svojo filozofijo, ki pa ni bila prava, razlagal že l. 1766 in je pisal svojim prijateljem v d'Allembert sledeče: "V Genfu je le še nekoliko tepecev, ki verujejo v Jezusa Krista. Lahko vas zagotovim, dragi sodrug, da od Genfa do Berna ni nobenega kristjana več."

L. 1773 je pisal Voltaire na svobodomiselnega kralja Friderika II.:

"Švica je polna ljudi, ki sovraži to vero, kakor jo je sovražil cesar Julian."

Kakor vidite, gospodje, so vaši pretniki že pred sto leti živeli in se zamanj trudili uničiti Boga. Tudi prva revolucija na Francoskem se je z vso silo zagнала v sv. cerkev, ki pa še vedno stoji in procvita, bolj nego kedaj popreje. Da tudi ob času prve revolucije so sovražniki morili duhovnike, onečaščali hrame božje in skušali boginjo razuma nadomestiti pravemu Bogu. Toda vse to je bilo zamanj! Zopet je oživela vera med vašim ljudstvom, kajti verski čut se ne more zatreti z nikako silo, to je nerazločljivo od človeške narave. Vi, gospodje, morate pač priznati, da od kar živi človek na zemlji, še ni bilo naroda, ki bi ne veroval v Boga. Mogoče je, da človek veruje

v krivega boga, toda brez Boga si človeka ne moremo predstavljati. Ker to nasprotuje zgodovini filozofije. Če vi, gospodje, toraj mislite, da ste Boga na Francoskem uničili, se zelo motite."

Brezverci so poslušali Franka osupnjeni. Iskali so z oemi eden drugega, kdo bode prvi odgovoril.

"Dobro si jim dal!" je pripomnil Stahlberg slovenski, "niti odahnti se ne upajo."

"Kaj pravite vi, gospod profesor, aa ta izvajanja gospoda doktorja," je vprašal stari poleg sebe sedečega tovariša na pol zlobno napol porogljivo.

"Zdi se mi, da temu, kar smo slišali, ne moremo oporekati. Vse, kar je gospod doktor povedal, je jasno kot matematični zaključki."

Osupnjeno so poslušali člani lože sodbo njih lastnega tovariša in odločno oporekali. Toda Frank jih še ni hotel pustiti v miru in je nadaljeval.

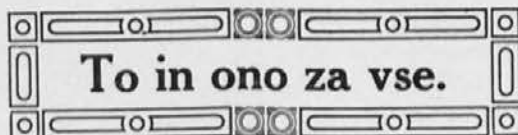
"Če mi gospodje dovolijo, vam potom moralne filozofije in logike dokažem, kako daleč segajo in kake bodo posledice preganjanja vere za vašo deželo. Smelo vam trdim, da država bo morala kmalu propasti."

"Država — propasti?" so vskliknili skoro vsi naenkrat.

"Le pomirite se, gospodje," je tolažil Frank razburjeno družbo.

Vi vsi ljubite svojo domovino. In kakor jaz občudujem slavne čine vaših dedov, ki so žrtvovali vse za procvit države, tako obžalujem vse nezgode, ki so Francijo doslej zadele. V tem smislu sem pripravljen dokazati vam svojo trditev."

(Dalje prihodnič.)

Že zadnjič sem omenil, da nas je nek list opomnil, kako naj o socijalistih pišemo. Pač predrzen, ako ne naravnost smešen "nauk". Stavil bi, da mož, ki je to zapisal, ne ve dosti o socijalizmu. Sicer pa smo mi pripravljeni molčati, ka-

kor hitro opuste naši socijalisti napade na sv. vero, Cerkev in duhovščino. Dokler pa tega ne store, gremo svojo pot dalje, kajti "vsak po svoje". To pa tem bolj, ker smo prepričani, da naši rdeče-pobarvani backi sila malo vedo o soci

jalizmu. Pri tem se spomnim, da je angleško katoliško društvo Columbovih vitezov poslalo na svoje stroške nekega P. Collins-a in David Goldstein-a, bivšega socijalista, predavat po Združenih državah o socijalizmu. Do sedaj, ko sta že v precej krajih predavala, jima tudi najhujši socijalisti niso mogli "do živega", jima ovreči njunih trditev. Zato je Collins moral reči, da izmed teh backov niti 1 odstotek ne razume socijalizma! Na kak način vendar spada k socijalizmu "Vodiška Johanca", ali napol nori "grajski" fajmošter Bree, to mi ne gre v glavo. Pač pa razumem, da novomeški Slanec tako pogosto piše v cikaško cunjo; no, ker svojih prismođarij na Kranjskem ne more spečati, misleč, za ameriške backe je vse dobro. In mož ima prav!

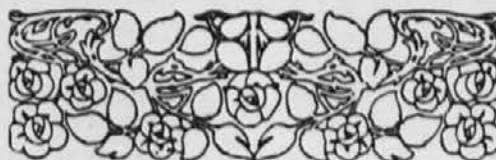
To, kar nam je najsvetejše, sv. vero pač moramo braniti. Pameten človek nam tega ne bode vzel za zlo. Posebno pa zato, ker moramo biti pripravljeni na še večje napade. V letu 1917 bodo namreč obhajali vsi nasprotniki katoliške Cerkve neko stoletnico Lutrovega odpada. To leto je pripravljeno za najhujši napad naših združenih sovražnikov na vse kar je katoliškega. Da bodo med sovražniki tudi naši "krajnski" socijalisti, je več kot gotovo. Tedaj pozor! Mi se pripravljamo, dasi se ne bojimo.

Tudi vsi angleški katoličani, se skrbno pripravljajo, da bodo mogli odbijati vse sramotne napade na katoliško vero. Izposlovali so že, da umazani list "The Menace", iz katerega prepisujeta vsakovrstne laži in umazanosti čikaška lista Gl. Svobode in Proletarec, na sme več v Kanado. Ondotna poštna uprava je namreč prepovedala razpošiljati ta umazani list po Kanadski državi. Jako je spekla rdeče bratee ta prepoved, a zvita butica

rdeča si zmisli zvijačo, češ, ako ne smemo pošiljat svojega umazanega blaga po pošti, storimo to potom ekspresne družbe ali tovornih vlakov v velikih zavojih. Toda tudi to so jim oblasti zabranile. Glavni poštar kanadski je tudi objavil vzrok te prepovedi. Pravi nekako sledeče: ako razpravlja list kterekeoli vere verske zadeve, — mi bi rekli splošno — se takemu listu ne more prepovedati razpečavanja potom pošte. Toda, ako se na tak način kot to dela list "The Menace" napada osebna čast gotovih oseb gotove vere z namenom, da se jim krati osebna čast, tedaj si šteje poštna uprava v svojo dolžnost takemu listu prepovedati uporabljati pošto v dosego svojih namenov. Na podlagi te prepovedi se je zvršila tudi druga prepoved potom ekspresnih družb in tovara. Pametni državni uradniki kanadski so spoznali, kolike vrednosti je socijalističen list, iz ktereга tako pridno prepisujeta naša rdeča čikaška lista, ter take umazanosti in laži tako hlastno prebirajo naši rdeči backi in — — vrjamejo. Zato pač ni storila avstrijska poštna uprava napačno, ko je isto prepoved izdala za Glas Svobodo, čikaško gnojnico.

Zadnje čase se tudi naši ameriški katoličani prizadevajo, da, temu skrajno umazanemu listu spodmaknejo tla tudi v Združenih državah ameriških. Ne bi škodovalo, da se tudi katoliški Slovenci zganajo, ter izbacnejo vse umazanosti naših rdečih listov, ter tudi vse importirane, ki jih nam usiljujejo razni "trgovci", ki od vas rojaki iščejo le dobiček. Sramota, dragi Slovenci, za nas, da bi smelo biti za nas vse dobro, kar naši rojaki onkraj morja niti ne poduhajo: Ali bodete, dragi Slovenci, kolikor vas še čuti katoliško, trpeli, da se na tako sramoten način blati naša sv. vera in vse, kar vam je sveto!

J. T.

Sv. Ana, prosi za nas!

Iz Slovenskih naselbin.

4. julija ima naša župnija sv. Družine velik letni piknik v Cypress Hills parku. Dopoludne ob 10. uri bo slovesna sv. maša. Po sv. maši pridejo posebne (special) kare, ki nas bojo skupaj z našimi godbami popeljale v park. Tedaj bo prvič nastopila naša mladeniška godba sv. Jožefa, ki bo svirala mej potjo. V parku bo pa sviral prvič naš nov orkester "Sv. Družine". Naš mladeniški St. Joseph's "Ball Game Team" bo igral v parku. Kar najuljudneje vabimo tudi vse Slovence, naj se pridružijo našim župljanom ta dan in se povesele z nami!

Naše možko društvo Najsvetejšega Imena, "Holy Name Society" krasno napreduje. Imamo 120 udov mož, 65 mladeničev, ki spadajo v to društvo. Kakor znano, je to društvo strogo versko društvo, ki zahteva od svojih članov vsaki mesec, ali vsaj štirikrat na leto, skupno sv. obhajilo, popolno krščansko življenje in mišljenje. Vsak član plača na mesec 10c., kar se pa porabi samo za cerkvene namene. Krasen prizor smo imeli zopet drugo nedeljo meseca junija, ko je mej sv. mašo ob osmih 120 mož s svetinjo na prsih pristopilo k mizi Gospodovi in mej sv. mašo ob 9ih, ko je 65 mladeničev pristopilo k sv. obhajilu! Da, tega nam treba dandanes! Mož, ki so prepričani katoličanje, ki se zavedajo svoje verske dolžnosti, ki se zavedajo dolžnosti, katere ima naše moštvo dandanes! Bog jih živi!

V So. Bethlehemu, Pa., slovenska župnija sv. Jožefa krasno napreduje. Pretečeni mesec je bilo končano težavno delo, ko so dvenastropno župnišče prepeljali z ene strani ulice na drugo, da so tako naredili prostor za novo krasno cerkev sv. Jožefa. S zidanjem nameravajo začeti te dni in upamo, da bo še pred zimo cerkev pod streho.

Sheboygan, Wis. — Marsikateri se še spominja, kako smo se veselili v starem kraju, tudi jaz se spominjam tega veselja, ko se nam je približal Marijin mesec Maj. Tudi tu v Sheboygan, Wis., smo se veselili tega meseca. Pa kaj je prinesel ta mesec, da se toliko veselimo? Prinesel nam je veliko lepega, kar vam hočem na kratko omeniti: 1. maja so se začele Šmarnice s petimi litanijami. Naš Rev. Jakob Černe nam vsako nedeljo, sredo in petek berejo Šmarnice.

Stranski oltar Marije Brezmadežne je bil tako lepo z cvetljicami ozaljšan, da ne morem popisati. Omeniti hočem gospo Mary Stiglic, ki je prijateljica cvetljic, zatoraj zaklada cerkev vedno z najlepšimi cvetljicami. Lepa hvala ji!

3. maja smo imeli veselo igro, katero so naši igralci prav lepo igrali. Omeniti hočem, da igralci kaj veliko žrtvujejo, posebno tisti, ki morajo daleč hoditi, ali celo se voziti do cerkve. Le tako naprej, dragi pevci (ke) in igralci (ke)! Nikar se ne vstrašite sovražnikov! Saj pregovor pravi: le tisti vojak je srčan, ki se v dežju krogel ne boji sovražnika, in prodira naprej za njim. Tudi vi tako storite in sovražnik bode premagan.

24. maja, je priredilo žensko društvo Matere Božje veselico v cerkveni dvorani, katera se je tudi dobro obnesla. Dobitki so se igrali na kolo, in naše dobre žene in dekleta so oskrbele dober 'lunch', katerega so fantje in možje na dražbi pokupili, in pozneje skupaj 'lunch'-ali. Tu je bilo veliko zabave in smeha. Toraj lepa hvala vsem ženam i dekletam, ki so se toliko trudile in pripravile veliko dobitkov in nam možkim pa dober "lunch". Čisti dobiček je namenjen, da se kupi karpeta za cerkev, da se bo s tem snažneje držalo.

1. junija so imela vsa katoliška društva iz celega Wis., skupen shod tu v

Sheybogan. Prišlo je od 20 do 30 godb. Tudi mi Slovenci smo se udežili v polnem številu s slovensko godbo na čelu.

Gospod urednik, vas prosim, da mi nikar ne zamerite, kar sem vas pozabil prej prositi za malo prostora v vašem preljubljenem listu "Ave Maria". Ztoraj vas sedaj prosim in še za prihodnjič, ko se zopet oglasim.

Sedaj pa pozdravim vse Slovence in Slovenke v Sheboygan in po celi Ameriki in tebi list "Ave Maria" pa želim tvojo dom v vsaki slovenski hiši.

Felix Erlach.

—o—

Rev. Salezij Vodošek O. F. M., ki je bil nekaj malo časa tudi v New Yorku za slovenskega duhovnika, je umrl po dolgi in mučni bolezni 30. maja v Kadniji pri Novem mestu, v bolnišnici Usmiljenih bratov. Zadnja leta je silno veliko trpel. Častitega patra priporočamo zlasti vsem New Yorškim Slovincem v molitev in blag spomin. Bil je tukaj samo malo mesecev, vendar znal si je pridobiti srečo zlasti mladine in silno veliko dobrega bi še bil gotovo storil, ako bi mogel dalje časa ostati tukaj. Blagi redovnik naj v miru počiva!

—o—

Hesperia, Mich. — Za letošno velikanoč smo dobili v našo naselbino č. g. M. Pakiža iz Milwaukee, Wis., ki so prišli sem, da so nam dali priliko opraviti velikanočno dolžnost. V cerkvi sv. Mihaela v Brunswick smo imeli svojo lastno službo božjo 19. maja. Po spovedi je bila sv. maša in mej sv. mašo smo vsi pristopili k sv. obhajilu. Po sv. maši so imeli častiti gospod kratek a lep nagovor. Besede, katere smo slišali, so prišle iz sreče in so šle gotovo vsem do sreče. Dal Bog, da bi padle na rodovitna tla in obro-dile stoteren sad krščanskega življenja mej nami. — Častitemu gospodu Rev. M. Pakižu pa kličemo: Bog jim plačaj stotero njih trud in naj jih ohrani v dobrem zdravju še mnoga leta.

Marko Blut.

".... Vaš list "Ave Maria" je meni zelo všeč. Ko bi vsaka slovenska družina imela ta list v svoji hiši ga pridno prebirala, ne bi bilo toliko brezverstva mej nami, kakor ga je sedaj. Ali žalibog, ko si ljudje tako težko dajo dopovedati resnico. Bolj kakor je kak list brezversk, rajši ga bero. Katoliški list jim je pa le v zasmeh. Seveda norcu je vsaka pametna stvar smešna. Cerkve se ogibajo, kakor hudoba križa. Pravijo, da je v Ameriki vseeno dobro, če greš k sv. maši ali ne. Zares žalostne razmere so mej nami po nekaterih krajih, posebno tam, kjer nimanjo slovenskega gospoda. K nam res pridejo vsako leto enkrat za velikanočno spoved kak slovenski duhovnik in se nudi vsakemu lepa prilika, da vsaj ta krat opravi svojo versko dolžnost in vsaj takrat čuje malo besede božje. Ali kaj, ko jih je veliko, ki niti takrat ne gredo v cerkev. Salone so tu pri nas res lani zaprli. Ali kaj pomaga, ko ga pa sedaj doma še bolj pijo, da so večkrat bolj neumni, kakor neumna živina. Žival nima pameti, pa je nebo nihče prisilil, da bi pila toliko, kolikor vase nalije kak pijance. Zares žalostno! . . ."

Josip Smole.

—o—

Odločen nastop ameriških katolikov proti nesramnemu židu Natanu, komisarju za ameriško-panamsko izložbo, je razburil nasproten tabor. Takozvani "Guardians of Liberty", društvo največjih ameriških "bičgotov" in "fanatikov", je imelo občni zbor v Brooklynu ter protestiralo proti katoliški cerkvi češ, da napada Nathana radi njegovega velikega "patriotizma". Baje si je katoliška cerkev pridobila v Ameriki že velikanško moč, tako da je naša boginja svobode v nevarnosti. Zato treba, da vsi "pravi Amerikanci stopijo skupaj in skupno nastopijo proti "ne-amerikanski" katoliški cerkvi, ki postavlja temelje naše države v nevarnost."

Revčeki! Le javkajte! Ko je pa Nathan napadal 150 milijonov katolikov in jih nesramno žalil v njih verskem pričanju, takrat ste pa molčali. Toraj za

nesramnega žida zahtevate svobodo, da smo nemoteno zabavljati in sramotiti vero tolikih milijonov, za toliko milijonov pa ne dovolite svobode niti toliko, da bi smeli protestirati. No, lepi "Guardians" svobode to!

—o—

Naši ta-rdeči nas imajo jako radi. Vsi zaljubljeni so v nas! Sami že ne vedo, kako bi nam dali ljubkejša imena, da bi nam bolj jasno in živo pokazali svojo vročo ljubezen. Tako vzemimo na pr. samo eno številko Glas Slobode (45). Samo na 6 strani beremo sledeče izlive vroče zaljubljenosti: "Ave Marjanca", "Ave Micka", "Skazimir-jeva flika", "Ave Marička"! — Jejmasta, kako pristrčkano! Ahhh! Vidite, vidite, kolika ljubezen! Pa pravite, da naši rdečkarji ne vedo zapovedi ljubezni! Saj jih je vendar sama ljubezen!

—o—

Ubogi čitatelji "Glas Slobode!" — V tej isti številki, namreč 45. ko je tako pristrčkano lepo počastil naš list v prvih treh dopisih, beremo tudi dopis iz Nokomis, Ill., kjer dopisnik piše dobesedno: "Naznaniti Vam moramo tudi, da tu nimamo nobenih črnih srak, kakor so bile nekomu v zadnjem dopisu na poti, in če misli, da bi mu po socijalističnem zistemu lahko tako zelo dobro šlo, le knjige v roke in uči se in videl boš, da je še dosti dobrega in stalnega dela za one, ki trdno žele, se česa naučiti ali postaviti sami svoji gospodarji. **Čez duhovne zabavljati, čez vero in Boga, to ne hasne nič in pravi socijalizem tudi tega ne uči,** ker to je vse postranska stvar..."

Toraj v prvih treh dopisih, ki so vsi skovani od ene in iste roke, vsaj slog kaže tako, psuje duhovnike, zabavlja čez Boga in vero. Na isti strani pa sam dovoli pisati, da "zabavljati čez duhovnike... ne hasne in pravi socijalizem tudi tega ne uči." Ker ni urednik pridal nobene opazke, se mora sklepati, da urednik soglašala s tem naukom. Na drugi strani pa zo pet trdi, da je za napredek socijalizma edino potreba, da se zabavlja čez duhov-

nike in vero. Pa razumi če moreš! Kaj je toraj pravilno? In se še dobe duševne sirote, ki naročajo in bero tako brozgo.

TO IN ONO, ZA VSE.

Tudi socijalisti v ženskih krilih po svetu sleparijo. Hudič je že znal, zakaj se je najpreje lotil žene Eve v raj. Dne 15. marca t. l. je v mestu Winona, Minn., predavala neka Ana Lowry o socijalizmu. Da bi bolj vleklo, se je izdajala za — bivšo nuno. Nekemu poštenemu možu se je njeno predavanje zdelo nespametno, nemoralno, zato jo je dal zapreti "on a charge of having used language unfit for public address." Rdeča sestrice, ki niti od daleč ni videla samostana, kaj še le znotraj, drugi dan iz države zginje, vrne pa se takoj dne 11. maja zopet v državo. Minn. Seveda mora takoj pod ključ. Pri zaslišanju pravi, da ni kriva, vendar pa mora dne 16. maja k obravnavi, kjer jo sodnik obsodi v primerno denarno kazen, ter v ječo. Mestni župan ji tudi prepove predavati naprej, kjerkoli v mestu vsled "disseminating her malicious and immoral teaching." Predavala je rdeča ženica po nalogu umazanega lista "Menace", iz katerega zajemata tudi naša lista iz Chicago svoj ostudni gnoj ter razširjata mej naš narod vso nemoralnost, laži in obrekovanja lista "Menace", češ, za take backe je vse dobro. Dober tek "kranjski" socijalisti!" Želodeci pa taki!

—o—

Koliko pa enake laži škodujejo katoliški cerkvi, nam pove preprost mož, ki je čital po listih razne stvari o duhovnih. Zato sklene zbirati enakih stvari o protestantskih ministrih. Naš edini slov. dnevnik namenoma vedno rabi "duhoven", kar niti sami protestantje ne store. Tedaj mož zbira in zbira hoteč izdati posebno knjigo o teh ljudeh — mimogrede povedano, poročenih — vse polno iz raznih časnikov. Koncem drugega leta pa pravi: "Kaj mi pomaga vse to delo, Peter je Kristusa zatájil, Judež je padel, prvi se je skesal drugi je šel v smrt neskesan, a obeh greh ni mogel škodovati

ne Kristus, ne njegovi Cerkvi. V teku 1900 let je padlo mnogo škofov in duhovnov. Čitamo pa tudi o padlih protestantskih ministrih. Toda ne prvi ne škodujejo najmanjše katoliški cerkvi, kakor drugi ne protestantskim sektam. Ali n. pr. kaj škoduje advokatskemu stanu, da se mora vsako leto mnogo advokatov izključiti iz njihove zveze, ker so "nevredni"? Tako tudi ne morejo padli duhovni škodovati katoliški cerkvi. Cerkev pri vse tem trdno stoji, ter bode trdno, neomajano stala do konca sveta. Rdeči bratci, vi le napadajte Cerkev, da se ob njenem "ziđu" tem bolj gotovo razbijete, pri tem pa se socijalna beda na ta način ne bode nikdar zmanjšala, ker edino le sv. Cerkev more dočeti polajšanje!

Kaj pa potem z vašim socijalizmom? No, vaši voditelji si smeje polnijo svoje žepe, vi pa požirate socijalne — sline!

Nedavno je znani voditelj judovskega ljudstva v Zdr. državah, Oskar A. Strauss, v svojem govoru pohvalno omenjal vse, kar je že judovsko ljudstvo dobrega storilo za deželo. "Vendar pa," pravi, "oni, ki ne znajo prav ceniti naše prostosti, in postanejo socijalisti, anarhisti" — kar je močno vse jedno — "niso vredni, da bi stopili na prosta ameriška tla." Ali ste slišali, vi kranjski socijalisti, vi tudi niste vredni, da ste stopili na ta tla, ker nimate pojma za pravo prostost, pač pa jo zlorabite. Sicer pa za vas to ne velja toliko, kar sami ne veste, kaj hočete, dasi vaši voditelji vedo, da hočejo vaše — dolarčke. To je ves njihov socijalizem, ker dobro poznajo svoje backe.

Kolikor bolj si usmiljen do svojega bližnjega, toliko bolj moraš biti neusmiljen do onega, ki bližnjega zapeljuje, pohujšuje, pokvarja, mu škoduje, ga spravlja ob vero in s tem ob vse, kar more storiti človeka dobrega, zadovoljnega in srečnega. Če se ne ganeš proti onim, ki bližnjega spravlja v nesrečo in gorje, in se ti tako smilijo, da proti njim ne nastopiš in

pustiš, da lelajo s tvojim bližnjim, kakor sami hočejo, tedaj nisi usmiljen niti proti enemu, niti proti drugemu, temveč proti obema neusmiljen. Podoben si onemu, kateremu se morilec smili, ko preži na svojo žrtev za ogrom, človek, nedolžna žrtev, katera je v smrtnej nevarnosti, se ti pa ne smili. Ali ni tak človek brez srca?

A. Tomec.

Mnogo ljudje, ki se zgražajo nad početjem brezvercev in ga obsojajo, toda ne zavedajo se, da so vsega tega početja tudi sami krivi, ker vsled svoje nemarnosti, mlačnosti in brezbriznosti pustijo delati brezvercem, kar se jim zljubi. Zlasti so pa soodgovorni z brezverci in sovražniki vere in naroda oni, ki jih podpirajo v njih boju s tem, da naročajo njih liste in brošure, ter jim tako dajejo v roke najmočnejše orožje v njih boju — tisk. Taki s tem sami pomagajo brezvercem sramotiti, preganjati in zaničevati Boga, njegove resnice in njegovo cerkev in razdirati božje kraljestvo na zemlji. Ne samo, tisti je tat, ki krade, temveč tudi oni, ki pri tatvini pomaga.

Sokrivi početja brezvercev so tudi vsi mlačni in boječji možje, ki se skrijejo pred nasprotniki, ki ničesar ne store, da bi se njih delovanje omejilo, da bi se jim vzela moč iz rok, da bi se jih storilo neškodljivo.

Za vse pregrehe, za vsa zasramovanja in zaničevanja Boga in njegove sv. cerkve, za vse delovanje proti cerkvi in veri, za vse pohujševanje naroda in njega odpad od vere so poleg brezvercev odgovorni tudi vsi oni, ki bi lahko vse to preprečili, ali vsaj omejevali in ovirali, pa to mirno dopuste; ki se za vse to početje ne zmenijo, ki vse to mirno gledajo in hladnokrvno trpe. Vsi ti so toliko krivi pri vsem, kakor brezverci sami, ki vse to počenjajo.

A. Tomec.

SLOVENSKIM DEKLETAM V VELIKEM NEW YORKU!

Pred dobrim letom vstanovile so slovenska dekleta tamburaški dekliški klub "Slovenka". Pri večih predstavah in zabavah ste jih že videle nastopiti v njih slikovitih in krasnih nošah. Cela naselbina je ponosna na ta naša dična dekleta. Naš ponos so. Ali se spomnite, kako jih je cela naselbina pri vsakem njih nastopu burno pozdravljala? Ploskanja in "živio" — klicev kar ni hotelo biti konca.

Zadnji mesec pa je več društvenic odšlo v staro domovino. Tako so društvenice primorane cel zbor popolnoma preosnovati. Spremenile bojo tamburice in si jih drugače porazdelile. Cel pouk v tamburiranju se bo toraj moral začeti z nova.

Slovensko dekle, ali ne misliš, da tudi tebi treba poštene zabave in razvedrila v večernih urah po težkem delu? Ali ne misliš, da bi bila tudi tvoja dolžnost, da se pridružiš tem našim navdušenim "Slovenkam"? Ali ne misliš, da bi bilo lepo, ko bi tudi ti pri prihodnji zabavi nastopila, ne v sedežu mej poslušalci, temveč na odru, mej drugimi tvojimi tovaršičami?

Da, slovenska dekleta, vsa, ki imate le malo narodnega čuta, poslušajte za godbo, vsa v ta dekliški klub! Naj ne bo dekleta, ki bi bi-

la navdušena narodnjakinja, pa bi ne bila članica tega kluba.

Da bo članicam bolj priročno hoditi k vajah, dobile so si društvenice sobo v šoli sv. Nikolaja na drugi ulici v New Yorku, kjer bojo od sedaj naprej tedenske vaje vsaki torek ob osmih zvečer. Tukaj se more vsaka nova članica prigrasiti vsaki torek.

Hajd na delo za napredek tamburaškega dekliškega kluba "Slovenka"! Zavzemimo se vsi in agitujmo mej dekletami, da bi klub narastel iz 14 vsaj na 30 članic! Kolik ponos za našo naselbino, ako bi naenkrat pri prihodnji predstavi opazili na odru kakih trideset igralk! Vsem bi srce veselja zaražalo. In to tudi moramo doseči! Dekleta, naredite nam to veselje! Že zdaj je cela naselbina ponosna na vás! Bodisi v cerkvi, bodisi pri društvenem življenju ve daleč prekosite možke, zlasti pa mladeniče! Povzdignite še bolj čast New Yorkških deklet, čast naše naselbine, da bo v tem naša naselbina vzgled—naselbina celi Ameriki!

Toraj živel naš dični tamburaški klub "Slovenka"! Živele vse nje članice! Kakor hitro bo klub dobil trideseto članico, bo "Ave Maria" prinesla sliko celega kluba, da bo cela Amerika videla "evetke" in diko naše naselbine!

Dekleta, sedaj imate pa ve besedo!

Vera! — Koliko rabljena in tudi zlorabljena beseda današnje dni.

Vera! Koliko se govori o njej vse povsodi. O njej razpravlja salooner za svojo baro. O njej govori trgovec v svoji prodajalni. O njej se pogovarjajo delavci pri svojih strojih. Vera in vera — vsepovsodi.

Vera! Koliko čitaš v katoliških listih o njej, koliko več še v nekakoliških! Kolikrat se zmuzne izpod peresa naših "rdečuhov"!

In s kako različnimi občutki in z različnim namenom se ta beseda izgovarja! Mej tem ko je to katoliku, vernemu kristjanu, najdragocenejši biser, na katerem visi s celim srcem in celo dušo, za katerega bi dal vse, tudi kri, je na drugi strani rdečkarju predmet studa in mržnje, da ga zone spreleti, kadarkoli že samo to besedo čuje, da se mu stisnejo pesti in bi takoj v boj, da vniči to besedo, jo spravi s sveta.

Tudi ti govoriš često o veri, kajne? Kaj pa je tebi vera?

Vera je v resnici nekaj nebeškega za one, ki ji slede, je pa tudi nekaj groznega, za vse, ki je nečejo.

1. Vera je največji dar nebes.

Vera, to besedo mi pogosto rabimo v več pomenih. Vera je čednost, po kateri imamo vse za resnico, kar je Bog razodel in nas sv. katol. cerkev uči. Vera je pa tudi spoznanje in češčenje božje, po-

menja vse one nauke, katere smo dolžni verovati.

In v tem zadnjem pomenu se ta beseda največ rabi. Zlasti kadar jo rabijo naši nasprotniki, jo navadno mislijo v tem pomenu. Vzemimo jo pa v katerem koli pomenu, je vera dar božji, je največji dokaz ljubezni božje.

a) Vera kot čednost je dar božji, zato ker nas sposobne dela, da sploh moremo verovati. Koliko je ljudi ki ne morejo verovati, ko bi tudi hoteli. Znani sovražnik božji in romanopisec Zola je šel v Lurd, da bi tam preiskal lurdske čudeže. Bil je tam dalj časa. Videl je veliko ozdravljenj, katere je ljudstvo imenovalo čudeže. Tisoče sre so ogreli v sv. veri in jih navdušili za njo. Zola je to videl, toda iskal je vse mogoče razlage za te "čudeže" In seveda povsodi je našel kako razlago, če je bila tudi še bolj šepava in pravi o sebi: "Videl sem to! Toda vse to se da razložiti naravno. In ko bi se res ne dalo razložiti, ako bi se res "čudež" zgodil pred menoj, bi jaz preje znorel, kot mogel verovati."

In ali nimaš mej svojimi znanci, nekaterih, ki so popolnoma izgubili vero? Ali jih ne vidiš, da bi radi verovali. Sem ter tja gredo celo v cerkev, morda radi društva k sv. spovedi, pa zamanj — verovati ne morejo! Zgubili so vero, čednost vere. Kakor slepi ne more vi-

deti, gluhi ne slišati, tako človek, ki je zgubil čednost vere, ne more verovati.

Ako si še veren, dragi, to čednost, kakor čuvaš punčico svojega očesa! Ako jo enkrat zgubiš, je najbrže zgubljena za vedno.

b) Vera je spoznanje in češčenje božje. Človek že s svojim razumom spoznava, da je Bog in nekoliko lahko spoznava tudi njegovo bistvo. To naravno čednost je Bog dal vsakemu človeku. Po tem spoznanju božjem vidi človek sebe odvisnega od tega Boga in vest in volja se oglasita v človeku, da ga silita temu Bogu se ukloniti, ga častiti in mu služiti.

Zlasti spoznanje božje, katerega imamo po sv. krščanski veri nas k temu sili.

In človeka, ki po tem spoznanju Boga in spoznanju svojih dolžnosti do tega Boga tudi živi, imenujemo vernega.

Vere v tem pomenu besede nasprotniki najmanj poznajo. Ko bi to spoznali, bi vere nikdar ne napadali. In ta vera je, kateri zahtevamo popolno svobodo, za katero se borimo, da bi se kot stvar srca, pustilo vsakemu sreču pri miru.

c) Vera je kratek zapopadek vseh nauk sv. vere, vseh ustanov cerkve, kakor sv. zakramentov, službe božje, duhovništva i. t. d. V tem pomenu pa navadno beremo o njej po sovražnih listih. To je ona vera, katero napadajo, proti kateri se bore.

V vseh treh pomenih pa, kolikdar božji je vera za človeka, kako

nam je potrebno razodenje božje. Toda kaj nam pomaga vse razodenje božje, ako ga nočemo sprejeti. Sprejmemo ga pa po veri. Človek brez vere je toraj slepec, ki stoji v krasni palači, kjer je vse polno krasote in lepote, za katero pa on ne ve — ker je slep! Revež slepec — človek brez vere!

2. Vera je pa nekaj groznega za one, ki nočejo verovati.

Človek je velik revež, ako ima pokvarjen želodec. Lačen je, žejen je, pa ne more ne jesti, ne piti. Rad bi bil zdrav, močan, krepak, pa ker ne more jesti, hira in hira in za vsako delo je nezmožen.

Tak človek je brezverec. Naravno zmožnost, ali naravno spoznanje ima, ki ga sili, kakor vsakega človeka, da bi veroval v Boga! Pa zmožnost verovati je v njem pokvarjena. Vere nima in ne more verovati. Korak za korakom srečuje stvari, ki so v zvezi s to vero in se mu usilujejo, da bi jih moral priznati, pa jih ne more sprejeti. Vidi mrliča, ki mu molče govori o večnosti, vidi cerkve, ki mu govorijo, da jih je tisoče, da, milijone, ki vendar verujejo in najdejo svojo srečo v tej veri. Srečuje verne ljudi, ki žive po veri in njih zgled ga vleče za seboj. Pa vsem temu se mora vstavljati, — on ne more prebaviti tega, njegov želodec je bolan in se temu upira.

Hudobni pokvarjenec vidi, da s svojimi hudobijami, grešnimi navadami koplje sam sebi grob. Rad bi ne bil pijanec, rad bi ne bil nečistnik, pa on ne veruje, in to ga

slabi in slabi, in pade in zopet pade, ne da bi kdaj zopet vstal.

In kako ga muči ta vera! Nemoteno bi se rad udal strastem, vživanju! Pa korak za korakom ga zasleduje vera. V vseh mogočih oblikah stopi predenj in ga moti v tej "svobodomiselnosti". Ne da mu miru, in ga mu ne da! Nikjer in nikoli.

In to ga, ne samo ne poboljša, ampak še bolj vjezi in razdraži, da postane iz neverca, slednjč, sovražnik sv. vere, sovražnik Boga.

In ko bi vere ne bilo, ko bi Bog ne razodel verskih resnic, ne bi bilo greha! Vse bi bilo dovoljeno!

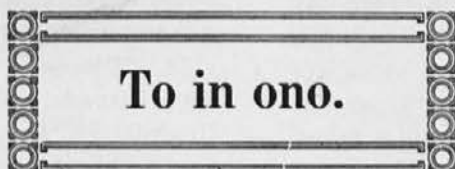
Ker pa je razodetje, ker imamo vero, mora kaznovati one, ki ne žive po veri, ki žive temu nasprotno!

Zatoraj, oh ta vera! Kaj jo je bilo treba! Uničimo je, pa ne bo dolžnosti po njej živeti, ker ne bomo kaznovani, ako ne živimo tako, kakor zahteva, to je obupni klic vseh verskih propalic, razdvojenih samih s seboj.

Strašno stanje!

Toraj, kaj je tebi vera? Ali je dar božji, ali najdražji biser? Ali ti je pa najničvrednejša stvar, katero moraš sovražiti in jo skusiti uničiti?

Blagor ti, ako je prvo, gorje ti, ako je drugo!

To in ono.

Tri in dvajset neutemeljenih obtožb proti katoliški duhovčini v Italiji se je izkazalo neutemeljenih.

The Live Issue. — Kdor le količkanj zna angleško čitati, mu kar najtopleje priporočamo ta krasen list. Tednik je, toda stane samo 50c. za celo leto. Toda članki, katere prinaša, so vredni zlata. Stariši, ki imate odraščeno mladino, naročite si ta list! Naj bero in se pokrepe v svoji veri. Zlasti naj jih ta list pouči, da se ne bojo dali premotiti rdečim varalicam.

Ta krasni list piše v svoji 17. številki od 20. junija pod zgornjim naslovom:

"Ko bi naše časnikarske postave bile strožje in bi bilo boljše preskrbljeno za ohrambo proti lažnjivim poročilom in zlobnim obrekovanjem časnikov, ne postalo bi toliko nedolžnih preganjanih ljudi žrtev zlobnih in nesramnih urednikov, ki kujejo dobičke samo iz ostudnega obrekovanja duhovnikov in redov-

nic. V nekaterih Evropskih državah je prav lahko prisiliti urednika, da popravi laži, katere priobči. Ako bi tega ne hotel, ni težko, ga k temu prisiliti. Tak zakon je popolnoma v soglasju s svobodo tiska in govora, kajti ta svoboda se ne sme razlagati kakor kako predpravica obrekovanja. Da v Združenih državah tako malo časnikov pride pred sodišče in jih je tako malo obsojenih, so uzrok velike težave in velikanski stroški, ki so svezani s sodnijskim postopanjem.

Kako nesramni so nekateri uredniki v svojem smrtmem sovraštvu do katoliške cerkve in njega duhovništva, priča kratka statistika tožb proti raznim časnikarjem v Italiji. Ta statistika je sestavljena iz slučajev, kateri so bili v Italiji pred sodiščem v času enega leta in 3 mesecev.

1. Rev. Monti in njegova sestra Sgarett v Tirano, obdolžena tatvine sta bila po-

polnoma oproščena pri sodišču v Sondri-
no 19. novembra 1912.

2. Socialistični list "Independente" v
Vigevano, je obdolžil dve sestri Laurani,
da sti pisali nesramno povest. Urednik
je bil obsojen 22. novembra 1912. na glo-
bo 1.000 lir in sodnijske stroške.

3. Socialistični urednik v Como je obre-
koval župnika Vertemate in bil obsojen
na 363 lir kazni in sodnijske stroške, 5.
junija 1912.

4. Socialistični list "La Brianza" je ob-
dolžil župnika Aglievi iz Monze nesram-
nosti. 20. maja 1913 je bil Urednik ob-
sojen na eno leto in 15 dni zapora in sod-
nijske stroške. 17. dec. 1912. je bila sod-
ba potrjena in priziv zavržen 20. maja
1913

5. "Lavoratore Comaseo", socialistični
list, je napadel škofa Merizzi iz Como
julija 1912. Da se je izognil obsodbi je
svoje trditve preklical, škofa prosil jav-
no odpuščanja in plačal vse sodnijske
stroške.

6. "Il Risveglio Camuno" je obrekoval
župnika Bellardini v Carda di Sonico
in je bil radi tega obsojen na 10 mesecev
ječe in 800 lir kazni.

7. Sodišče je našlo nedolžnega Rev.
Marchettija obrekovanja nemoralnosti, s
katerim so ga obrekovali njegovi sovraž-
niki. Obsodba je bila izrečena 5. marca
1913.

8. Škof Spandre iz Aste je bil obdolžen
poneverjenja miloščine od urednika so-
cialističnega lista "Il Gallo" iz Asti.
Marca 7. 1913. je moral preklicati svoje
trditve in plačati vse sodnijske stroške.

9. Rev. Gatti iz Caspoggio je bil obre-
kovan kot nemoralni človek. Urednik so-
cialističnega lista "L'Adda" v Sondrio
je bil obsojen na 10 mesecev ječe in globe
883 lir.

10. Duhovnik v Cefulu v Siciliji je bil
obdolžen, da je umoril neko dekle. Pri
sodnijski preiskavi maja 1913 je bil po-
polnoma oproščen vsake krivde ali zveze
z umorom.

11. Kardinala Maffi, nadškofa v Pisi,
in njegovega tajnika je obrekoval je ob-
dolžil socialistični list "Corriere Tosca-

na", da sta poneverila cerkveni denar.
Urednik je bil obsojen dne 4. marca 1913.
na eno leto ječe in 1.820 lir globe. Ob-
sodbo si potrdili še dve višji sodišči.

12. Rev. Bellardi-ja so obdolžili tatvine.
Dne 10. junija je bil popolnoma oproščen
in se je dokazalo, da je bil popolnoma
po nedolžnem obrekovan.

13. Liberalen list "Riscossa" v Salugo,
je obdolžil dva brata duhovnika, Susia,
da sta s svojo materjo grdo ravнала. Pri
sodišču se je dokazalo nasprotno in ured-
nik je bil obsojen na 14 mesecev ječe in
1,160 lir globe, junija 1913.

14. Učitelj Lorenzatti, je obrekoval du-
hovščino v Ussitta. Dne 30. junija 1913
je pri sodišču vse preklical in priznal, da
je lagal in plačal vse sodnijske stroške.

15. Direktor Salezijanske zavoda v No-
varra, Don. Ferrando, je bil obdolžen ne-
moralnosti. Sodišče v Torinu ga je popol-
noma oprotilo in obrekovalci so bili ob-
sojeni julija 1913. na daljši čas ječe.

16. "Risveglio Cittadino" socialistični
list je napadel duhovščino v Alessandria.
Urednik je ušel kazni le s tem, da je
vse preklical in prosil odpuščanja in
plačal vse stroške, oktobra 1913.

17. Obrekovalce Rev. A. Ardizzone, je
v Chislarengo je moral pri sodišču okto-
bra 1913 vse obrekovanje, katere je go-
voril proti temu duhovniku, preklicati in
prositi odpuščanja, in plačati vse sodnij-
ske stroške.

18. Rev. Sabbadini je dobil obdolžen,
da je prodajal dragocene starine ter de-
nar spravil v lastni žep. 20. novembra
1913, je bil pri sodišču popolnoma o-
proščen.

19. Rev. Bianchi je bil obdolžen ne-
moralnosti. Pri sodišču dne 2. decembra
1913 se je skazalo da je obtožba popol-
noma zlagana.

20. Dva duhovnika iz Sondalo sta bila
obdolžena raznih hudobij v listu "La
Montagna". Pri sodišču je moral ured-
nik vse preklicati, odpuščanje prositi in
sodnijske stroške plačati. 21. decembra
1913.

21. Rev. Rossi je bil pri sodišču v Tre-
viglio dne 7. junija 1913 popolnoma o-
proščen obtožbe, da je obrekoval.

22. Rev. Domenico Re in Andenno je bil maja 1913 popolnoma oproščen vsake obdolžitve, da je prodal važen uraden dokument.

23. Rev. Guarneri je bil pri sodišču v Breseia 30. januarja 1914 popolnoma oproščen obtožbe, da je pobegnil z večjo svoto denarja.

Te podatke je zbral centralni biro neaške časnikarske sveze in so jasen dokaz, kako nesramni so nasprotniki duhovščine. Ta biro je našel, da se je v Italiji tekom 8 let, od 1906 do 1914, v 244 (reci in piši v dvesto širinsštiridesetih) slučajih pokazala nedolžnost duhovnikova in je sodišče moralo priznati nedolžnost preganjane duhovščine.

"Pride čas, ko bo vsakdo, ki Vas umori, mislil, da je Bogu službo storil," napovedal je apostolom in njihovim naslednikom sam Gospod. Tak časi so danes. Ne mislijo sicer sovražniki križa, da so storili službo Bogu, ako so obrekli kakega duhovnika, in ga moralno uničili, temveč prepričani so v svoji zaslepljenosti, da so storili službo človeštvu in napredku! Vsak človek, vsak cigan, vsak tat, vsak sme zahtevali za se svobodo, sme zahtevati, da se ga pri miru pusti in se varuje njegovo osebno čast in osebno svobodo. Samo ubogi kat. duhovnik naj je danes sužen brez prostosti in slobode. Za vse prostost, svoboda in bratstvo, samo duhovnika pa pobite? Učinite! Na prvo svetilko z njim!

TAKI-LE SO!

New Yorški "The Sun" iz 5. aprila letos poroča: Socialisti, anarhisti, republikanci in demokratje mesta Rima so imeli velik ljudski protestni shod proti laški vladi, ki je zaprla več starih mestnih bolnišnic. To je prvi enaki shod, od kar je laška vlada zasedla mesto Rim, da govorniki na shodu niso ščuvali proti Vatikanu in katol. cerkvi, temveč ravno nasprotno, jo hvalili. Tako je eden izmed republikanskih govornikov primerjal se-

danjo vlado z vlado papežov in kazal, kako malo stori sedanja vlada za lajšanje človeške bede. Nasprotno pa, kako so papeži z očetovsko skrbjo srbeli za reveže mesta Rima, kako so milijone lir vsako leto izdajali samo za vzdževanje bolnišnic za reveže. Kazal je na dogodkih zadnjih 20 let, kako ravno nasprotno ravna laška sedanja vlada, ko zapira dobrodelne zavode, in tako reveže zane-marja in jih pušča v njih bedi in revščini. Milijone lir se izdaja za razne klinike daleč zunaj mesta, kamor reveže niti ne sprejmejo. Bogato se skrbi za bogatine, reveže se pa peha v vedno večjo revščino in gorje. Našel je celo vrsto bolnišnic in dobrodelnih zavodov, katere so sezidali papeži in cerkveni redovi, katere je pa vlada tekom zadnjih let zaprla, ne da bi jih z enakimi zavodi nadomestila. Sramota za tako moderno vlado!"

Na, tu jih imate "rdečkarje"! Pa naj še pride kak pritepen rdečkar in vpraša, kaj je cerkev naredila za reveže! Veste, kaj naredimo s takim nevednim revčekom? Zabimo ga v zaboj ter ga pošljimo franko laškim socijom v Rim, da ga bodo podučili o resnici, ter mu dali odgovor na tako vprašanje!

Mr. Mihael Železnikar, naš potovalni zastopnik, se sedaj mudj v Pensilveniji, ter obiskuje rojake v svrhu naročitve na naš list. Vsem cenjenim rojakom ga toplo priporočamo.

Listnica upravnistva. Prav vljudno prosimo naročnike, katerim je že naročnina potekla, da bi isto kar najhitreje ponovili. S tem nam prihranite poštnino, katero bi morali plačati za posebne opomine v pismih. Teh, ki še niso ponovili naročnine, je le malo število, vendar bi nam bilo zelo žel, da bi se jim mogel list vstaviti. Dolžnost vsakega praktičneka katoličana je, podpirati in naročevati poštene katoliške liste!

SLOVENSKA KNJIGARNA

1 North 15th Street, Brooklyn, N. Y.

je izdala sedanjemu času
primerno brošurico:"VODIŠKA JOHANCA IN NJENI
LJUBIMCI."

Slovenskemu narodu v pouk.

Na Kranjskem so imeli samo jedno vodiško Johanco, da jih je nekaj mesecev sleparila. Tu v Ameriki jih imamo pa cel kup! Kako dolgo se bomo pustili "vleči" od teh propalih Johane? Kaj?

Proč z vsemi Johancami; s kranjskimi, kakor tudi in še bolj z Ameriškimi! Potegnimo jim krinko iz ostudnega obraza! Razkrinkajmo jih in razširimo po celi Ameriki brošurico "Vodiška Johanca in Njeni Ljubimci." Kjerkoli so brali Benedikove, Mike Cigaretove in druge brozge, tam naj se čita tudi ta brošurica, ki naj pokaže Johanco in cel njen slučaj v pravi luči!

Rojaki, sezite po tej brošurici! Razširimo jo!

"Vodiška Johanca in njeni ljubimci" stane:

1 iztis	5c.
12 iztisov	.50c.
50 iztisov	\$2.00

ISČEM SVOJO NEČAKINJO MARIJO IVAČIČ doma iz Rajhenburga. Jaz sem njena teta Marija Zemljak omož. z Mih. Krevcl. Lepo prosim cenjene rojake, če kedo ve za njo, naj mi blagovoli naznaniti al ise pa naj sama javi. Maria Krevcl, 322 Washington St., Milwaukee, Wis.

100 iztisov	\$3.50
500 iztisov	\$15.00

Slovenskim duhovnikom, društvom kakor tudi prekupcom, dajemo še večje popuste.

Dalje prav toplo priporočano

"FAKTA" ali "PRAVA VODIŠKA
JOHANCA."

Slovenskemu narodu v pouk.

V tej brošurici je cela sodniška obravnana te žalostne afere in sicer popolnoma po liberalnih poročilih. Rojaki, sezite tudi po tej brošurici. Razširimo jo!

Cene:	1 iztis	3c.
	10 iztisov	25c.
	50 iztisov	\$1.25

Ako jih kdo naroči več kot sto in sicer v svrhu brezplačnega razdajanja mej rojake, dobi še bolj znaten popust!

To izdajo krasijo tudi primerne slike, ki kažejo naše Amerikanske Johance v pravi luči.

Slovanska knjigarna

1 No. 15th St., Brooklyn N. Y.

RAD BY ZVEDEL ZA SVOJEGA BRATA Jozefa Cvikel, doma iz Nazarja na Stajerskem. Pred 18. meseci je bival v Milwaukee, Wis., potem je šel v Detroit, Mich. Tam je bival približno eno leto. Od tam je šel nekam v Calumet, Mich., od tam ne vem več za njegov naslov. Prosim cenjene rojake, če kateri ve za njega, naj mi sporoči, za kar mu bodem zelo hvaležen. Ako pa sam čita ta oglas, naj se sam javi. John Vodovnik, 258 Washington Str., Milwaukee, Wis.

GEORGE J. SCHWARZ
The Largest and most Reliable
FURNITURE AND CARPET HOUSE
IN BUSHWICK, RIDGEWOOD & OLENDALE SECTIONS

1277-79-81-283 MYRTLE AVE. & HART ST.

POZOR!

POZOR!

5% popusta vsem bralcem "Ave Maria"!
Krasna prilika!

Velika prodaja pohištva, karpetov, sploh vse, kar se potrebuje v dobro urejenem stanovanju. Pojdite in se prepričajte. Povejte, da ste brali oglas v "Ave Maria."

Najbolje boste postreženi pri sloveči trdki

GEORGE J. SCHWARZ

1277-79 — 81-83 Myrtle Ave.,

Cor. Hart St.

Brooklyn, N. Y.